

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.320 van 30 januari 2013
in de zaak A. 199.489/XIV-32.928**

In zake : Arbi ZARMAEV
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Paul Bekaert
 kantoor houdend te 8700 Tielt
 Hoogstraat 34
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de v.z.w. AMNESTY INTERNATIONAL VLAANDEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 april 2011, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 8 maart 2011
houdende uitlevering van de verzoeker aan de regering van Rusland.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 212.372 van 1 april 2011 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 3 november 2011. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 september 2012.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Paul Bekaert, die verschijnt voor de verzoeker, advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn reeds samengevat in 's Raads arrest nr. 212.372 van 1 april 2011. Zij worden hieronder herhaald en aangevuld.

De verzoeker is van Russische nationaliteit.

Hij wordt op 30 juli 2009 door de onderzoeksrechter te Brugge aangehouden wegens diefstal met geweld en bedreigingen en verboden wapendracht. De correctionele rechtbank te Brugge veroordeelt hem op 5 januari 2010 tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De verzoeker had eerder een valse identiteit aangenomen, namelijk Bislan Mamujev. Onder deze naam heeft hij asiel aanvraagd. Op 14 april 2005 wordt hij als politiek vluchteling erkend. Wegens deze identiteitsfraude wordt zijn vluchtelingenstatus op 2 september 2009 ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing wordt op 30 september 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Onder zijn echte identiteit dient hij een tweede asielverzoek in dat leidt tot de beslissing van 3 december 2009 tot “weigering tot inoverweging-name”. Deze beslissing wordt ingetrokken en vervangen door een nieuwe gelijkkluidende beslissing van 17 december 2009. Bij arrest nr. 38.917 van 19 februari 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenzaken zijn hoger beroep tegen deze beslissing.

Op 27 augustus 2009 levert de procureur van Nadterechnyi, district van de Tsjetsjeense republiek Rusland, een aanhoudingsmandaat af voor feiten die zich voordeden op 9 mei 2001.

Op 31 augustus 2009 vraagt de Russische Federatie aan België de uitlevering van de verzoeker wegens de volgende misdrijven:

A. Mededader aan moord op LABZANOV KV. (inbreuk op artikel 33 lid 3 en 105 lid 1 van het Strafwetboek van de Russische Federatie).

B. Illegale aanschaf, opslag, transport en het onder zich houden van vuurwapens met voorbedachten rade (inbreuk op artikel 222 van het Strafwetboek van de Russische Federatie)

De verzoeker wordt voorlopig aangehouden door de onderzoeksrechter te Brugge op 11 september 2009. Op 20 oktober 2009 verklaart de Raadkamer te Brugge het Russische aanhoudingsmandaat uitvoerbaar. Deze beslissing wordt op 3 november 2009 door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent bevestigd.

Op 12 januari 2010 verleent de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van beroep te Gent aan de regering een negatief advies omtrent de uitlevering van de verzoeker:

“Naar de beoordeling van het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling, dient een negatief advies verleend voor de uitlevering;

Vooreerst wordt er door de Staat die de uitlevering vraagt geen afdoende uitleg gegeven nopens het grote tijdsverschil tussen de voorgestelde gepleegde feiten op 09 januari 2001, daarna de internationale seining op 27 augustus 2007 en dan de vraag tot uitlevering op 31 augustus 2009, zijnde dus 8 jaar na de voorgestelde gepleegde feiten;

Vervolgens krijgt de aangezocht Staat België in de vraag tot uitlevering van 31 augustus 2009 geen coherente voorstelling van de betrokkene ten laste gelegde feiten en wordt geen afdoende uitleg gegeven nopens enige link tussen de betrokkene en de hem ten laste gelegde feiten.

Tenslotte worden de in beide brieven van 31 augustus 2009 vermelde garanties van het kunnen genieten van alle mogelijke verdedigingsmogelijkheden, onder andere van advocaten hulp, het niet worden onderworpen aan martelpraktijken noch wrede, onmenselijke, kleinerende straffen overeenkomstig de normen van het internationaal recht, tegen gesproken door de door betrokkene neergelegde stukken. Zo kan onder andere verwezen worden naar de neergelegde rapporten van de internationale erkende instanties Human Rights Watch en International Helsinki Federation For Human Rights inzake onder meer de vastgestelde situaties in Rusland. Tevens verwijst het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling, terzake naar de 2 neergelegde arresten, van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 12 april 2005 en 18 april 2007 in zaken gevoerd tegen Rusland.”.

Op 8 maart 2011 neemt de minister van Justitie het thans bestreden besluit dat luidt als volgt:

“Gezien de diplomatieke nota dd. 19.10.2009 (nr. 84/ko) van de ambassade van de Russische Federatie te Brussel waarmee het uitleveringsverzoek werd verzonden. Gezien tevens de diplomatieke nota dd. 28.12.2009 (nr. 135/ko) en de brief dd. 23.12.2009 (ref. N 81/3-543-07) van het Parket-generaal van de Russische Republiek houdende het uitleveringsverzoek met betrekking tot de Russische onderdaan ZARMAEV Arbi Alikovitch, geboren te Gvardeyskoye (Tsjetsjeense Republiek) op 05.01.1972, alias MAMUJEV Bislan (°07.07.1979, Grosny) alias

CHERTOYEV Arbi (°05.01.1972).

Gezien de daarbij overgelegde stukken, in het bijzonder het aanhoudingsbevel dd. 27.08.2001 van de Procureur van het district Nadterechnyl van de Tsjetsjeense Republiek – Rusland. Deze titel werd uitgevaardigd wegens feiten die naar Belgisch recht omschreven zijn als mededaderschap aan moord en illegale aanschaf, opslag, transport en het onder zich houden van vuurwapens met voorbedachten rade. Deze feiten werden gepleegd tussen april en 9 mei 2001 te Gvardeyskoye, regio Nadteretchnoye, Tsjetsjeense Republiek;

De opgeëiste persoon bracht in april 2001 in het dorp Gvardeyskoye een pistool en munitie naar mevrouw V.G. Doukayeva, Zij diende dit wapen bij te houden. Deze laatste had een problematische relatie met het slachtoffer Labasanov. De opgeëiste persoon leerde Doukayeva met het vuurwapen omgaan. Zarmaev bewerkte Doukayeva om Labasanov, die had aangegeven niet met Doukayeva te willen huwen, te doden. Op 9 mei 2001 omstreeks 21u. schoot Doukayeva in het bijzijn van Zarmaev, Labasanov op straat dood. Na de feiten gaf zij het wapen aan Ch. Elmourzaev.

Gelet op het Europees Uitleveringsverdrag van 13 december 1957;

Gelet op de uitleveringswetten van 1 oktober 1833 en van 15 maart 1874;

Gezien het ongunstig advies uitgebracht door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent op 8 januari 2010;

1. Voorwaarden met betrekking tot de opgeëiste persoon (nationaliteit, asiel)

Overwegende dat de opgeëiste persoon niet de Belgische nationaliteit bezit;

Overwegende dat de opgeëiste persoon twee maal asiel heeft aangevraagd;

- De opgeëiste persoon deed op 13.02.2002 onder de naam Mamujev BISLAN (°07.07.1979, Grosny) voor het eerst een verzoek tot erkenning als asielzoeker en werd op 14.04.2005 als politiek vluchteling erkend. Omwille van de identiteitsfraude werd de vluchtelingenstatus op 02.09.2009 echter ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing werd op 30.09.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

- Gelet tevens op de asielaanvraag die Arbi ZARMAEV (°05.01.1972, Gvardeyskoye) op 28.10.2009 onder zijn ware identiteit heeft ingediend en de beslissing tot 'weigering tot inoverwegingname' van deze aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 03.12.2009. Deze beslissing werd ingetrokken en vervangen door een nieuwe gelijkkluidende beslissing dd. 17.12.2009. Bij arrest nr. 38.918 van 19.02.2010 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het hoger beroep tegen voornoemde beslissing.

De opgeëiste persoon is dus geen asielzoeker zodat artikel 33 van het VN Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 niet van toepassing is;

2. De dubbele strafbaarheid en de dubbele vervolgbaarheid (verjaring)

Overwegende dat de feiten zowel naar Russisch als naar Belgisch recht strafbaar zijn gesteld, nl. als deelneming, zijnde mededaderschap aan moord (artikelen 66, 392, 393 en 394 Strafwetboek) en inbreuken op de wapenwet (Wet 3 januari 1933 en wet 8 juni 2006) en dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 2.1 van voornoemde uitleveringsovereenkomst;

Overwegende dat de verjaring van de strafvordering noch naar Russisch, noch naar Belgisch recht is bereikt voor wat de feiten betreft die gekwalificeerd zijn als deelneming (mededaderschap) aan moord; dat echter de feiten die als inbreuken op de wapenwetgeving gekwalificeerd moeten worden naar Belgisch recht wel verjaard zijn.

3. Het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling en de daarin opgenomen weigeringsgronden

Aangezien het ongunstige advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te

Gent dd. 8 januari 2010 op de volgende motieven berust:

3.1. Het grote tijdsverschil tussen het tijdstip van de strafbare feiten (april – 9 mei 2001, en dus niet 9 januari 2001, zoals verkeerdelijk aangegeven in het advies) enerzijds en de internationale signalering van 27 augustus 2009 en het uitleveringsverzoek (28 oktober 2009, datum van de aanvankelijke diplomatieke nota van de Russische Ambassade te Brussel waarmee het originele uitleveringsverzoek werd verzonden en dus niet 31 augustus 2009 zoals verkeerdelijk aangegeven in het advies) anderzijds en het gebrek aan afdoende uitleg voor dit tijdsverloop;

3.2. Het gebrek aan een coherente voorstelling van de aan de opgeëiste persoon ten laste gelegde feiten en het verband tussen deze feiten en de opgeëiste persoon;

3.3. Het gebrek aan afdoende garanties op het vlak van de mensenrechten zoals het recht op verdediging en het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende straffen en behandelingen, dit gelet op rapporten van mensenrechtenorganisaties over de problematische mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië en de arresten van 12 mei 2005 en 18 april 2007 van het EHRM n.a.v. tegen Rusland ingediende klachten.

Overwegende dat over deze drie motieven de volgende opmerkingen dienen gemaakt:

3.1. Het grote tijdsverschil tussen de het tijdstip waarop de strafbare feiten werden gepleegd en de Interpol signalering enerzijds en het uitleveringsverzoek anderzijds

Overwegende dat het grote tijdsverschil tussen het tijdstip waarop de strafbare feiten werden gepleegd (2001) enerzijds en de internationale signalering van de verdachte en het uitleveringsverzoek (2009) anderzijds, net als in talloze andere gevallen, daarenboven ook deze waarin België zelf om de over- of uitlevering van een gezochte verdachte of veroordeelde verzoekt, slechts het gevolg is van de evidente ontvluchting van de opgeëiste persoon. De opgeëiste persoon heeft bij zijn vlucht gebruik gemaakt van valse identiteiten. In België verwierf hij onder de naam Mamujev Bislan (°07.07.1979, Grosny) asiel en beschikte hij over een Belgisch paspoort met nummer A188412, dat op 12.06.2007 werd afgeleverd. Naar aanleiding van op 9 december 2008 in Oostende gepleegde feiten, kwam 'Mamujev Bislan' in beeld. Deze toevallige aanhouding leidde tot de ontdekking van de diens ware identiteit. Het is niet uitzonderlijk dat de zoektocht naar een ontvluchte verdachte of veroordeelde zeer veel tijd in beslag neemt, vooral wanneer de ontvluchte persoon maatregelen neemt om zijn identiteit en verblijfplaats te maskeren. De opgeëiste persoon werd wegens de Belgische feiten op 2 januari 2010 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden veroordeeld. Deze straf werd tussen 29 juli 2009 en 20 januari 2011 ten uitvoer gelegd.

Dit tijdsverloop is bovendien geen in de uitleveringsovereenkomst of in de uitleveringswet opgenomen weigeringsgrond voor de uitlevering. Het tijdsverloop tussen het moment waarop de (laatste) strafbare feiten die het voorwerp van het uitleveringsverzoek uitmaken en de daarna ondernomen vervolgings- en opsporingshandelingen, is slechts relevant ten behoeve van de beoordeling van de verjaring van de strafvordering, die wel een door het toepasselijke uitleveringsverdrag voorziene weigeringsgrond is (zie artikel 10 Europees uitleveringsverdrag, 13 december 1957 en het verklarend rapport op www.conventions.coe.int). De verjaring van de strafvordering is in deze zaak echter naar Russisch noch naar Belgisch recht bereikt, althans niet voor de als mededaderschap aan moord gekwalificeerde feiten. De Kamer van inbeschuldigingstelling in haar rol als semiadministratieve adviesverlener lijkt met deze redenering het criterium van de redelijke termijn op de uitleveringsprocedure

zelf te hebben toegepast. Deze redenering berust op het foutieve uitgangspunt dat de in de aangezochte staat - België - gevoerde uitleveringsprocedure aan de criteria van artikel 6 EVRM zou onderworpen zijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (voortaan: EHRM) heeft echter zelf herhaaldelijk aangegeven dat de uitleveringsprocedure geen procedure is die beoogt "(...) de gegrondheid van een tegen hem (de verdachte of beklaagde persoon) ingestelde vervolging" te bepalen. Het citaat komt uit artikel 6§1, eerste zin. In dat verband valt bijvoorbeeld naar Al Moyad t. Duitsland, EHRM, 20 februari 2007, nr. 36865/03, overweging 93 te verwijzen. Deze zaak betrof een aan Duitsland gericht uitleveringsverzoek van de VSA. De klacht werd niet-ontvankelijk bevonden. Vanuit die vaststelling is het bijgevolg niet correct te stellen dat vanwege een vermeende overschrijding van de redelijke termijn een ongunstig advies met betrekking tot de uitlevering dient gegeven te worden. Dat het bijgevolg niet aan de aangezochte Belgische autoriteiten toekomt om de Russische onderzoeks- vervolgings- en opsporingsprocedures te evalueren (zie ook hieronder 3.2);

3.2. Het gebrek aan een coherente voorstelling van de aan de opgeëiste persoon ten laste gelegde feiten en het verband tussen deze feiten en de opgeëiste persoon

Overwegende dat het feitenrelaas zoals dat in de stukken tot staving van het uitleveringsverzoek is opgenomen, afdoende coherent voorkomt en dat het verband tussen de gepleegde feiten en de opgeëiste persoon eveneens afdoende duidelijk is. De opgeëiste persoon heeft een wapen en munitie die illegaal in zijn bezit was aan Zaira Vakhaevna Doukayev bezorgd, in eerste instantie om deze voor de autoriteiten te verbergen. Hij heeft deze dame en de situatie waarin zij zich in de geïncrimineerde periode bevond derwijze bewerkt dat zij Khisir Vakhaevitch Labasanov met het kwetsieve wapen heeft gedood. De handelingen van de opgeëiste persoon waren van dien aard dat zonder deze de strafbare feiten, zoals zij zich hebben voorgedaan, zich niet zouden hebben kunnen voordoen.

Uit het uitleveringsverzoek, de stukken tot staving van dat verzoek, noch enige andere informatie kan afgeleid worden dat het feitenrelaas prima facie als onsamenhangend naar voor komt. Het door de verzoekende staat verstrekt feitenrelaas laat toe de feiten in de tijd en de ruimte te situeren, hun strafbaarheid na te gaan met het oog op beoordeling van de dubbele strafbaarheid en de dubbele vervolgbaarheid. Voor de beoordeling van deze uitleveringsvoorwaarden wordt verwezen naar wat onder 2 is aangegeven. Het uitleveringsverzoek en de stukken tot staving daarvan voldoen aan de vereisten van artikel 12 van het Europees uitleveringsverdrag.

Het uitvaardigen van een aanhoudingsbevel steunt op aanwijzingen van schuld. Betrokkene wordt opgeëist met het oog op vervolging. In dit stadium is het strafrechtelijk vooronderzoek per definitie niet beëindigd en is evenmin de gegrondheid van de vervolging beoordeeld. De opgeëiste persoon zelf werd nog niet verhoord en geconfronteerd met de beschikbare bewijsmiddelen. Het is precies diens ontvluchting en het gebruik van valse identiteiten – die dit onmogelijk heeft gemaakt - zie hierboven en met betrekking tot de dreigende flagrante schending van artikel 6 EVRM in de Russische Republiek zie hieronder 3.3.

In zijn brief van 3 februari 2011 geeft Mtr. Bekaert aan dat de opgeëiste persoon niet eens voor de feiten verantwoordelijk kan zijn aangezien hij zich in die periode (april 2001) in Kazachstan zou bevonden hebben. Hiermee wordt een alibi aangebracht. Dit feitelijke gegeven waarvoor het uitleveringsdossier geen enkel element tot staving noch ontkrachting bevat, kan niet in het kader van de uitleveringsprocedure beoordeeld worden.

In de brief van 1 maart 2011 brengt Pax Christi Vlaanderen VZW aanvullende, deels nieuwe elementen aan die de gegrondheid van de strafvordering in vraag stellen. In die brief wordt aangegeven dat de opgeëiste persoon, toen nog

commandant van een rebellengroep, zijn geboortedorp Ali-Yurt (in het Russisch: Gvardejskoje) in 2000 is ontvlucht. Dit nadat hij vernam dat de Russische militairen hem zochten en zouden executeren. Via kennissen in Grozny verwierf hij een paspoort op naam van Bislan Mamujev, Onder deze naam vluchtte hij eerst naar Kazachstan en vervolgens naar België.

De ten laste gelegde feiten zouden geen enkel verband houden met de opgeëiste persoon en daarenboven in de Tsjetsjeense samenleving 'onmogelijk' zijn. Een Tsjetsjeense vrouw, in casu Zaira Vakhaevna Doukayev zou nooit aan een buitenstaander (de opgeëiste persoon) gewag maken van haar (sexuele) relatie (in casu met Khisir Vakhaevitch Labasanov, het slachtoffer). Er is geen bewijs of en hoe de opgeëiste persoon aan een wapen zou zijn geraakt. Als gehuwde vader zou de opgeëiste persoon geen vrouw opdragen om een man te vermoorden, terwijl een gehuwde man nooit aan een andere vrouw beloften zou doen met haar te huwen.

Het onderzoek werd gevoerd door D. Mezhidov, die een oude bekende is van Zarmaev. Beide zaten vroeger op dezelfde school en 'vochten daar wel eens met elkaar', Mezhidov vocht ten tijde van de Tsjetsjeense oorlog aan de zijde van de Russen. De hele zaak is dus een persoonlijke afrekening vermengd met de mogelijkheid om een voormalige verzetsstrijder te liquideren,

Deze feitelijke gegevens berusten in de kern op de sociaal-culturele en religieuze context van de (Islamitische) Tsjetsjeense samenleving. Uit die context wordt rechtstreeks afgeleid dat de feiten, zoals ze zich mogelijk volgens de stukken van het Russische gerechtelijk vooronderzoek hebben voorgedaan, nooit hadden kunnen voordoen. De onmogelijkheid van het verhaal berust enkel op de Tsjetsjeense zeden. Deze veralgemenende conclusie kan niet geverifieerd worden in het raam van de beoordeling van het uitleveringsverzoek. Het is de bevoegde Russische gerechtelijke autoriteit die het waarheidsgehalte van de (strafbare) feiten zoals die zich al dan niet zouden hebben voorgedaan dient vast te stellen.

Dat de hele zaak in de kern op een persoonlijke afrekening neerkomt wegens de vaststelling dat één persoon, onder de vele anderen die zich in 2001 en in 2009 over deze zaak hebben gebogen, een jeugdkennis en oude tegenstander van de opgeëiste persoon was, is evenmin in dit kader te beoordelen. Wel blijkt uit het uitleveringsverzoek en de stukken tot staving daarvan dat de genaamde D. Mezhidov slechts één bij het onderzoek betrokken persoon was. De zaak werd immers door meerdere procureurs én onderzoeksrechters beoordeeld. Dit blijkt uit de vermeldingen in de stukken en hun ondertekening. Er kan in het stadium van het Russische gerechtelijk vooronderzoek om die reden moeilijk gewag worden gemaakt van een louter persoonlijke vervolging. Ten slotte zij opgemerkt dat, indien een oude schoolgenoot en latere tegenstander van de opgeëiste persoon had moeten weten dat de persoonlijke vervolging wegens 'onmogelijke' feiten al te doorzichtig is. De veronderstelde 'montage' van de feiten is vanuit de gegeven band tussen de onderzoeker en de verdachte in het licht van dezelfde sociaal-culturele achtergrond in vraag te stellen.

Het komt de Belgische autoriteiten ten slotte niet toe om in het kader van de uitleveringsprocedure de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de opgeëiste persoon te beoordelen noch de in de Verzoekende staat gevoerde procedure te beoordelen. Zie Cass., 16 maart 1971, Pas., I, 658; Cass., 22 april 1974, Pas., I, 853, alsook K.I. Bergen, 15 januari 1991, J.L.M.B., 1992, 70; Cass., 8 september 1992, Arr. Cass., 1991-92, 1089 en cf. Cass., 29 augustus 1995, Arr. Cass., 1995, 718; Cass. 4 april 2000, Pas. 2000, 224 en Cass. 3 januari 2007, RDP, 2007, 622. Zie tevens H. BOSLY et D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, 4de druk, Brugge, La Charte, 2005, 1041. In dit verband dient, met verwijzing naar wat onder 3.1. is aangegeven, ook verwezen te worden naar de verhouding tussen de uitleveringsprocedure in de aangezochte staat en artikel 6 EVRM;

3.3. Vermeende schendingen van de rechten van de mens, m.n. artikel 3 en artikel 6 EVRM

De opgeëiste persoon gaf in zijn verweer, vooral het verweer dat in het kader van de adviesprocedure werd gevoerd, aan dat hij omwille van zijn verleden als commandant van een Tsjetsjeense rebellengroep in zijn geboorteplaats Ali-Yurt (Russisch: Gvardejskoje), eens uitgeleverd, het voorwerp zal uitmaken van ernstige mensenrechtenschendingen. In de eerste plaats dreigt hij onderworpen te worden aan folteringen dan wel onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen. Ook een eerlijk proces zou hem worden ontzegd. Dit argument steunt op de onwaarachtigheid van de ten laste gelegde feiten. Over dit onderliggend argument volstaat het in dit onderdeel te verwijzen naar hetgeen onder 3.2 en in zeker mate ook 3.1 is aangegeven.

Dit mensenrechtenverweer onder artikel 2bis uitleveringswet (1874) wordt onderbouwd met twee uitspraken van het EHRM, een door het Verenigd Koninkrijk aan Rusland geweigerde uitlevering van een prominente Tsjetsjeense ex-rebellenleider en politicus en een reeks rapporten die meer in het algemeen de problematische mensenrechtensituatie in de noordelijke Kaukasus en in het bijzonder Tsjetsjenië betreffen.

Hoewel het EHRM meermaals heeft aangegeven dat rapporten van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties een klacht mede kunnen onderbouwen, heeft het Hof tevens aangegeven dat dergelijke rapporten op zich niet volstaan om tot een vaststelling van een schending van het EVRM te komen. Daartoe zijn ook specifieke, voor de zaak en de betrokken persoon, concrete elementen noodzakelijk die het bestaan van ernstige (risico's op) mensenrechtenschendingen aantonen. Hetzelfde geldt t.a.v. arresten van het EHRM, zelfs als deze betrekking hebben op gelijkaardige omstandigheden of personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden (cf. Cass., 29 juli 2008, P.08 0985/F1).

Rapporten en arresten van het EHRM dienen in hun tijdscontext te worden gelezen, omdat de daarin omgenomen feitelijke omstandigheden waarop de vaststellingen en conclusies steunen, niet zondermeer toepasbaar zijn op de thans voorliggende doende kwestie.

De neergelegde arresten van het EHRM, Shamayev and 12 others v. Georgia and Russia, n° 36378/02, 14 april 2005 en EHRM, Chitayev and Chitayev v. Russia, n° 59334/00, 18 april 2007. In beide zaken werden bepaalde mensenrechtenschendingen vastgesteld, Beide zaken betroffen feiten die in 2000 (Shamayev) en in 2002 (Chitayev) hebben plaatsgevonden. De feiten in beide zaken, zeker in de zaak Chitayev houden verband met de omstandigheden waarin de tweede Tsjetsjeense oorlog is verlopen. De zaak Shamayev betrof ten aanzien van sommige personen een uitleveringssituatie (van Georgië aan Rusland).

De aangehaalde zaak Ahkmed Zakaev wiens uitlevering door het Verenigd Koninkrijk werd geweigerd sluit daarbij enigermate aan. Zakaev werd opgeëist wegens misdrijven die deze in 1995 en 1996 heeft gepleegd. Zakaev was / is een zeer prominente Tsjetsjeense vrijheidstrijder en (latere) politicus die na de Tsjetsjeense oorlogen ook erg actief was in de vredesonderhandelingen. Zijn achtergrond en activiteiten en vermeende misdrijven zijn in meerdere opzichten in het geheel niet te vergelijken met deze die op de voorliggende zaak aan bod komen. Zakaev is bovendien een in het Verenigd Koninkrijk erkend asielzoeker.

In zaken die telkens de uitlevering vanuit EU-lidstaten betrof, nl. Gasayev v. Spain, n° 48514/06, 17 februari 2009 en Chentiev & Ibragimov v. Slovakia, n° 519464/5 & n° 21022/08, 14 september 2010 heeft het EHRM de klachten onontvankelijk verklaard. Beide beslissingen betroffen door Rusland opgeëiste Tsjetsjeense verdachten. De omstandigheden van deze zaken sluiten nauw aan bij

de hier te beoordelen zaak.

In beide zaken werd geoordeeld dat op grond van door Rusland verstrekte garanties met betrekking tot de naleving van de rechten van de mens, samen met een afdoende evaluatie van ernstige risico's op mensenrechtenschendingen die kunnen bestaan, geen aanleiding geven tot het vaststellen van schendingen in hoofde van de aangezochte staten.

Ten aanzien van de opgeëiste persoon Zarmaev heeft de Russische overheid garanties verstrekt die voldoen aan de door de arresten Gasayev en Chentiev & Ibragimov aangegeven criteria.

Middels de diplomatieke nota van 29 november 2010 (n° 187/ko) bood de Russische overheid deze garanties zoals gespecificeerd in de brief dd. 24 november 2010 (n° 87- 377-10) van het Russische Parket-generaal.

Deze garanties geven aan dat de opgeëiste persoon niet zal worden onderworpen aan de doodstraf, dat gedurende de voorlopige hechtenis en de eventuele strafuitvoering toegang zal worden verleend aan diplomatieke vertegenwoordigers om zonder aanwezigheid van derden, de omstandigheden waarin betrokkene verkeert te verifiëren en dat de detentie zal plaatsvinden in een instelling die voldoet aan de vereisten van het EVRM. Ten slotte is aangegeven dat de vervolging van de opgeëiste persoon niet op discriminatoire gronden wordt gevoerd.

Deze garantie, gecombineerd met wat onder 3.1. en 3.2 is uiteengezet en het gegeven dat overeenkomstig artikel 13 EVRM, betrokkene zeker in het stadium van het strafrechtelijk vooronderzoek waarin de zaak zich thans nog bevindt, over effectieve rechtsmiddelen, waaronder ook het individueel klachtrecht bij het EHRM gelet op het lidmaatschap van de Russische federatie bij het EVRM, beschikt, zijn geen concrete en specifieke redenen voorhanden om aan te nemen dat de opgeëiste persoon een ernstig risico loopt om in de verzoekende staat het voorwerp uit te maken van schendingen van de rechten van de mens.

In casu zijn de strafbare feiten waarvoor de uitlevering is verzocht te beoordelen als misdrijven van gemeen recht. Dit gegeven maakt deze feiten daarom niet bij voorbaat 'onmogelijk' en / of een loutere drogreden om de opgeëiste persoon nadien wegens andere - uit het uitleveringsverzoek geheel niet blijkende - feiten te vervolgen. Het specialiteitsbeginsel (artikel 14 Europees uitleveringsverdrag) biedt een afdwingbare rechtsbescherming tegen willekeur. De vervolging kan zich immers niet uitstrekken tot andere strafbare feiten dan deze waarvoor de uitlevering uitdrukkelijk is toegestaan en die mutatis mutandis voordien uitdrukkelijk in het uitleveringsverzoek zijn opgenomen. Zelfs indien de opgeëiste persoon een lokaal commandant is geweest van het verzet ten tijde van de tweede Tsjetsjeense oorlog en hij om die reden onderworpen zou kunnen worden aan schendingen van met name artikel 3 en 6 - zoals deze in andere omstandigheden en t.a.v. andere personen door het EHRM zijn vastgesteld, is het op grond van alle beschikbare elementen niet aannemelijk dat de opgeëiste persoon omwille van dat verleden wordt 'gezocht'. Dat verleden valt geheel buiten het welomschreven bestek van het uitleveringsverzoek en de uitleveringsprocedure die naar aanleiding daarvan plaatsvindt.

In het bijzonder met betrekking tot artikel 6 EVRM dient nog toegevoegd dat, hoewel dit artikel op zich niet op de uitleveringsprocedure van toepassing is (zie hierboven 3.1 en 3.2.), een dreigende of voltooide flagrante schending van artikel 6 E.V.R.M, in de verzoekende staat wel een kwestie is die in de besluitvorming over de uitlevering moet worden betrokken. Het EHRM legt de lat voor een dergelijke weigeringsgrond echter hoog. Het moet gaan om een flagrante schending die daarenboven niet kan worden geredimeerd d.m.v. een adequaat verhaal of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

Overwegende dat één van de stukken tot staving van het uitleveringsverzoek een 'resolution' dd. 10 augustus 2009 is, die als formele onderzoekshandeling een

gedeeltelijke schorsing van het strafrechtelijk vooronderzoek inhoudt. Voorafgaand aan deze procedurehandeling werd op 6 augustus 2009 een nieuwe detentietitel - een beschikking van de rechtbank van Nadterechnyi) ten aanzien van de opgeëiste persoon uitgevaardigd. Deze procedurehandelingen hebben tot doel de verdachte te confronteren met de bewijsmiddelen door deze hem formeel te betekenen. Het stuk bevat trouwens een door de verdachte in te vullen en te ondertekenen ontvangstbewijs. Precies de afwezigheid van de opgeëiste persoon heeft tot op heden de stipte naleving van deze procedurevoorschriften verhinderd. Uit deze stukken blijkt de grote zorg voor het tegensprekelijk karakter van het strafrechtelijk vooronderzoek dat de tegensprekelijke behandeling van de zaak ten gronde voorafgaat. Het is dus minstens aannemelijk dat ook in de fase van het onderzoek ten gronde, ter zitting, de rechten van verdediging op afdoende wijze gerespecteerd kunnen worden. De aanwezigheid van de opgeëiste persoon is van aard om de correcte toepassing van die rechten te waarborgen. Het uitleveringsverzoek beoogt de vervolging van feiten die nog het voorwerp uitmaken van een gerechtelijk vooronderzoek. Dit betekent dat binnen dat stadium en het eventuele daaropvolgende proces ten gronde, betrokkene over adequate rechtsmiddelen beschikt.

In verband met de problematische mensenrechtensituatie in de noordelijke Kaukasus in het algemeen en Tsjetsjenië in het bijzonder, dient ten slotte nog verwezen te worden naar de volgende aanvullende elementen.

De brief van 5 januari 2011 (ref. AG/OE/B028.2010) van Pax Christi Vlaanderen VZW aan de heer minister geeft aan dat de opgeëiste persoon als voormalig commandant van het Tsjetsjeense verzet tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog bewust onder de valse identiteit Bislan Mamujev asiel heeft aangevraagd, dit precies omwille van de vrees voor represailles. De brief vermeldt dat Zarmaev in 2001 asiel aanvraagde en dit in 2002 verkreeg. Uit de stukken van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt echter dat de asielaanvraag van 13 februari 2002 dateert, terwijl de asielstatus op 14 april 2005 werd toegekend (zie hierboven).

De brief verwijst voorts naar twee zaken (Chodorkowsky en Magnitsky) en twee rapporten, te weten een rapport van 16 december 2010 van het Europees Parlement met betrekking tot de zaak Magnitsky en het rapport van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa van 22 juni 2010 over de mensenrechten in de Noord-Kaukasus. Beide zaken en rapporten illustreren de problematische toepassing van de rechten van de mens in Rusland.

Beide zaken zijn van een gans andere orde dan de zaak die het voorwerp uitmaakt van dit uitleveringsverzoek. Zowel de zaak Chodorkowsky als Magnitsky betreffen grootschalige financieel-economisch dossiers en corruptie binnen het Russische staatsapparaat en de Russische bedrijfswereld die onderling veel dwarsverbanden vertonen. Deze zaken houden objectief geen verband met de welomschreven zaak die hier aan de orde is, nl. deze met betrekking tot de heer Zarmaev. Uit de (internationaal) onderbouwde analyse van de mensenrechtenproblematiek die met deze twee in velerlei uitzonderlijke gerechtelijke dossiers gepaard ging of nog gaat kan bezwaarlijk worden afgeleid dat het Russische financieel-economische, politieke en gerechtelijke systeem van de Russische Federatie op het vlak van de rechten van de mens faalt en dat bijgevolg elke (straf)zaak op een wijze wordt of zal worden afgehandeld die flagrant in strijd is met de Russische wetgeving zelf en het EVRM. Het EVRM en in zijn concrete toepassingen door middel van het EHRM, legt zekere drempels om te komen tot een daadwerkelijke schending van in het EVRM opgenomen fundamentele rechten. Met betrekking tot artikel 6 EVRM heeft het EHRM bijvoorbeeld herhaaldelijk gewezen op de notie 'flagrante schending' van de totaliteit of één of meerdere van de rechten

die onder de koepel van het recht op een eerlijk proces hun plaats vinden.

- In zijn brief dd. 3 februari 2011 verwijst raadsman Mtr. Paul Bekaert naar de parlementaire vraag van de heer volksvertegenwoordiger Wouter De Vriendt en het antwoord op deze vraag van de heer Minister van Buitenlandse Zaken Steven Vanackere (Vraag nr. 142, 31 januari 2011, 53ste zitting, QRVA, 018, 23-24). Deze vraag betrof de situatie van Tsjetsjenen in Rusland. In zijn antwoord verwees de heer Minister naar de veelvuldige mensenrechtenschendingen die zich in Tsjetsjenië voordoen. Deze parlementaire vraag en het antwoord daarop betreft de situatie in Tsjetsjenië in algemeen opzicht. Het is inderdaad zo dat het EHRM t.a.v. zeer frequent ernstige schendingen van de mensenrechten heeft vastgesteld. Ook nu nog betreft de meerderheid van de 'hangende' klachten voor het EHRM klachten tegen Rusland. Een deel daarvan betreft precies vermeende mensenrechtenschendingen in de noordelijke Kaukasus, waaronder Tsjetsjenië. Zoals hierboven aangegeven betreffen de veroordelingen en nog een deel van de klachten gebeurtenissen die zich tijdens de eerste of de tweede Tsjetsjeense oorlog hebben voorgedaan. Zoals hierboven eveneens is aangeduid, leiden niet alle klachten tot de vaststelling van schendingen van artikel 3 of 6 of andere artikelen van het EHRM. Met name in uitleveringssituaties heeft het EHRM klachten om substantiële redenen onontvankelijk verklaard. De Minister gaf echter aan dat "President Medvedev (...) deze mensenrechtenschendingen herhaaldelijk (heeft) veroordeeld". Dit gegeven wijst erop dat sinds de Tsjetsjeense oorlogen, nu zo'n tien jaar geleden, inspanningen worden geleverd om de instabiliteit en daaruit voortvloeiende mensenrechtenschendingen terug te dringen.

4. De vermeende reis van de opgeëiste persoon naar Tsjetsjenië in 2007

Gelet ook tevens op de brief dd. 2 maart 2010 van de heer Procureur-generaal te Gent waarmee een kopie van het Belgische paspoort van de opgeëiste persoon werd verzonden. Dit paspoort met nummer A188412 werd afgeleverd op 1106.2007 en stond op naam van Mamujev Bislan, de door opgeëiste persoon gebruikte valse identiteit. Het paspoort was geldig tot 11.06.2009. Uit dit schrijven, met verwijzing naar de bijgevoegde kopie, bleek dat de opgeëiste persoon tussen 30 augustus 2007 en 9 september 2007 "(...) nog afreisde naar Tsjetsjenië." De kopie van één van de pagina's van het paspoort vertoont inderdaad een in- en uitreisstempel op deze twee data. Op 10 maart 2010 bezorgde het Parket-generaal te Gent de Minister van Justitie echter een brief gedateerd op 13 januari 2010 van Mtr. Thomas Gillis. Deze brief verwijst naar voornoemde brief dd. 2 maart 2010 van het Parket-generaal, waardoor de dagtekening van de brief van Mtr. Gillis foutief was. De juiste datum van de brief van Mtr. Gillis is 10 maart 2010 zoals aangegeven in het faxbericht van Mtr. Gillis van 13 april 2010. In zijn schrijven van 10 maart 2010 merkt Mtr. Gillis op dat de in- en uitreisstempels in bewust paspoort van de Poolse autoriteiten afkomstig zijn. Dat blijkt duidelijk uit de vermeldingen op de stempelafdrukken. De opgeëiste persoon zou zeker niet naar Tsjetsjenie zijn teruggereisd maar daarentegen "(...) een aantal maal naar vrienden in Oekraïne (...)" hebben gereisd, en dit via Polen.

Overwegende dat de in het bewuste paspoort aangebrachte stempels inderdaad onmiskenbaar Poolse stempels zijn - zij vertonen trouwens het symbool van de Europese Unie. Dat deze stempels bijgevolg niet bewijzen dat de opgeëiste persoon naar Tsjetsjenië zou hebben gereisd. De stempels tonen alleen aan dat de opgeëiste persoon tussen 30 augustus 2007 en 9 september 2007 via Polen naar andere bestemmingen is gereisd. Tegelijk is er ook geen bewijs voorhanden dat dit Oekraïne of enige andere bestemming zou kunnen geweest zijn. Het paspoort en de daarin aangebrachte stempels is om deze reden niet relevant in het kader van de beoordeling van het uitleveringsverzoek. Het paspoort toont enkel aan dat de opgeëiste persoon, toen een erkend asielzoeker, onder een valse identiteit een

Belgisch paspoort heeft verkregen (zie hierboven),

Overwegende bijgevolg dat niet is gebleken dat er ernstige en concrete risico's bestaan dat de persoon, indien hij wordt uitgeleverd, in de verzoekende Staat zal worden onderworpen aan een flagrante rechtsweigering of aan foltering of onmenselijke en ontorende behandeling;

Overwegende dat uit geen enkel concreet en actueel gegeven is gebleken dat het verzoek tot uitlevering dat op een misdrijf van gemeen recht berust, is ingegeven om de opgeëiste persoon wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke gezindheid te vervolgen of te straffen, noch dat zijn positie om een van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed;

Overwegende dat de feiten geen politiek misdrijf of een daarmee samenhangend misdrijf uitmaken;

Overwegende bijgevolg dat aan de voorwaarden en de formaliteiten inzake de uitlevering is voldaan,

Besluit

Artikel 1 De uitlevering van ZARMAEV Arbi, alias MAMUJEV Bislan, alias CHERTOYEV Arbi, wordt aan de regering van Rusland toegestaan wegens de feiten op grond waarvan de uitlevering is verzocht voor zover gekwalificeerd als deelneming (mededaderschap) aan moord. De uitlevering wordt geweigerd voor de feiten die als inbreuken op de wapenwetgeving zijn gekwalificeerd wegens de verjaring van de strafvordering ten aanzien van deze.

(...).”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM) schort op 5 april 2011 door een voorlopige maatregel (“rule 39”) de uitlevering van de verzoeker op “dans l’attente de l’issue de la procédure en cassation devant le Conseil d’Etat”. Het Hof overweegt dat “cette décision a été adoptée étant entendu qu’une décision du Conseil d’Etat devrait permettre la Cour de mieux évaluer le risque encouru par le requérant, y compris le poids des garanties diplomatiques fournies (M.S.S c. Belgique et Grèce, n° 30696/09, § 387, 21 jan 2011; voir aussi, a contrario Chentiev et Ibragimov c. Slovaquie n° 21022/08 et n° 51946/08, décision du 14 sept. 2010)”.

Op 13 juli 2011 vraagt de verzoeker een vierde maal asiel aan. Op 31 mei 2012 weigert de Commissaris-generaal de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 december 2012 verworpen bij arrest nr. 93.675.

IV. Onderzoek van de middelen

Voorafgaande bemerking:

Het EHRM heeft op 5 april 2011 de uitlevering van de verzoeker opgeschort “dans l’attente de l’issue de la procédure en cassation devant le Conseil d’Etat”. Onderhavig arrest is echter geen cassatiearrest, maar een arrest dat, na de schorsingsprocedure, uitspraak doet over de grond van de zaak.

A. Eerste middel

4. Standpunt van de partijen

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met artikel 3 van het EVRM en artikel 2bis van de Uitleveringswet van 15 maart 1874.

Hij stelt onder meer dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de slechte reputatie van de Russische Federatie op het gebied van de mensenrechten en in het bijzonder op het respecteren van de mensenrechten van gewezen Tsjetsjeense rebellenstrijders en Rusland reeds vaak veroordeeld werd door het EHRM. De bestreden beslissing is helemaal niet afdoende gemotiveerd wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM.

Volgens de verzoeker is er geen individueel onderzoek gedaan naar het vaststellen van het risico op politieke vervolging terwijl hij aanvankelijk als politiek vluchteling werd erkend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoeker stelt verder dat de verwerende partij het ongunstig advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van 12 oktober 2010 niet is gevolgd zonder op afdoende wijze te motiveren waarom zij meent de argumenten van het advies niet te moeten volgen. De verzoeker verwijst hierbij naar diverse bronnen, waaronder Human Rights Watch, arresten van het EHRM, verklaringen van prominente figuren, Amnesty International, Pax Christi en de Europese

parlementsleden Heidi Hautala en Bart Staes, waaruit blijkt dat hij ingeval van uitlevering “een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel” zal lijden nu de kans dat hij zal worden blootgesteld aan folteringen “meer dan reëel is”.

Nog volgens de verzoeker betekent de garantie, gegeven door de Russische overheid, “vanzelfsprekend” niets, hetgeen wordt bevestigd door de talloze klachten die met de regelmaat van de klok worden ingediend bij het EHRM en die herhaaldelijk hebben geleid tot een veroordeling van Rusland. De verzoeker verwijst in dit opzicht tevens naar de beslissing van het EHRM van 5 april 2011 in deze zaak waarbij de uitleveringsbeslissing wordt geschorst en waarin wordt gesteld dat de garanties zoals ze thans voorliggen niet volstaan. Hij stelt dat de verwerende partij nalaat te kijken naar de daden van de Russische overheid, terwijl uit de door hem neergelegde stukken duidelijk blijkt dat folteringen, verdwijningen en executies tot op de dag van vandaag “schering en inslag zijn”. Diplomatieke garanties kunnen volgens hem niet gebruikt worden om het reële gevaar op foltering en mishandeling en op een oneerlijk proces ongedaan te maken.

Verder stelt de verzoeker dat de verwerende partij zichzelf tegenspreekt waar zij zich beroept op twee arresten van het EHRM van 17 februari 2009 inzake Spanje en 14 september 2010 inzake Slovakije. Zo wordt in de bestreden beslissing, enerzijds, overwogen dat de rapporten en arresten van het EHRM in hun tijdscontext dienen te worden gelezen en dus niet zonder meer van toepassing zijn op de thans voorliggende kwestie en, anderzijds, dat de arresten van het EHRM, zelfs al hebben ze betrekking op gelijkaardige omstandigheden of personen, niet volstaan. De verzoeker wijst er overigens op dat het EHRM in de zaak tegen Slovakije na de uitspraak van het arrest de uitlevering heeft geschorst.

Tot slot betoogt de verzoeker dat het stuk waarbij de Commissaris-generaal bij de intrekking van het asiel uitdrukkelijk heeft verwezen naar het gebruik van “geprefabriceerde” processen tegen politieke dissidenten door de verwerende partij werd genegeerd. Van een eerlijk proces ten aanzien van politieke dissidenten kan geen sprake zijn aangezien de Russische federatie geen eerlijk proces kan waarborgen en de appreciatie of het gaat om een flagrante schending van het recht op een eerlijk proces volledig voor rekening is van de verwerende partij. Hij besluit dat de bewering van de minister van Buitenlandse

Zaken dat er inspanningen worden geleverd voor de eerbiediging van de mensenrechten in Tsjetsjenië slechts “loze woorden” zijn.

4.2. De verwerende partij antwoordt dat uit het besluit en het administratief dossier blijkt dat zij bekend was met de slechte reputatie van de Russische federatie op het vlak van de eerbied voor de mensenrechten, maar dit precies de aanleiding vormde voor een nog diepgaander onderzoek in het kader waarvan waarborgen werden verstrekt door de Russische overheid. Zij stelt ook dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat rapporten van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties niet volstaan om tot een schending van het EVRM te komen, maar dat er ook specifieke, voor de zaak en de betrokken persoon, concrete elementen noodzakelijk zijn om een schending aan te tonen. Zij meent verder dat de verzoeker ten onrechte aanvoert dat er omtrent zijn persoonlijke situatie geen individueel onderzoek zou zijn gevoerd wat betreft de politieke vervolging. De beslissing van 2 september 2009 omtrent de intrekking van de vluchtelingenstatus en de latere procedures worden immers uitdrukkelijk opgenomen in de bestreden beslissing.

Ook meent de verzoeker ten onrechte dat de situatie van de mensenrechten in Rusland en in Tsjetsjenië onjuist werd voorgesteld. De verwerende partij verwijst in dit opzicht naar de voormelde beslissing van 2 september 2009 waarin is vastgesteld dat de dreiging van de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is verminderd en naar het feit dat in het bestreden besluit een antwoord is geformuleerd op verschillende tussenkomsten en verslagen in het dossier. Met betrekking tot de persoonlijke situatie van de verzoeker werd vastgesteld dat de misdrijven waarvoor zijn uitlevering werd verzocht, misdrijven van gemeen recht waren en dat waarborgen waren verstrekt door de Russische Federatie voor de bescherming van de mensenrechten in hoofde van de verzoeker. Bovendien werd een antwoord gegeven op de volgens de verzoeker werkelijke reden van het verzoek tot uitlevering en ook vastgesteld dat de verzoeker wordt beschermd door het specialiteitsbeginsel.

Omtrent het negatieve advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling werd met pertinente en afdoende redenen in het bestreden

besluit geargumenteed waarom de bezwaren omtrent de schending van de mensenrechten van het Hof niet werden gevolgd. De verzoeker gaat niet in op de vaststellingen in het bestreden besluit dat specifieke, voor de zaak en de betrokken persoon concrete elementen noodzakelijk zijn om mensenrechtenschendingen aan te tonen en dat met betrekking tot artikel 6 van het EVRM het moet gaan over een “flagrante” schending. Ook worden in het bestreden besluit de motieven van de Kamer van Inbeschuldiging onderzocht wat betreft het grote tijdsverschil tussen het tijdstip waarop strafbare feiten werden gepleegd en de interpolysignalering, enerzijds, en het uitleveringsverzoek, anderzijds. Tevens wordt het gebrek aan coherente voorstelling van de feiten ten laste van de verzoeker en het verband tussen de feiten en verzoeker factueel beoordeeld.

Wat betreft de door de Russische overheid verstrekte garanties, steunt het bestreden besluit op de concrete toezegging van de Russische autoriteiten, meer in het bijzonder op de brief van de procureur-generaal van 24 november 2010. Dit feit motiveert volgens de verwerende partij afdoende de vaststelling dat er in casu waarborgen bestaan tegen de eventuele schending van de mensenrechten. De verwerende partij merkt ter zake tevens op dat de “objectieve” verslagen waarvan melding wordt gemaakt door de verzoeker dateren van vijf jaar geleden en meer.

De verwerende partij verwijst bovendien naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 april 2011 waar deze zich boog over de toestand van de mensenrechten in Rusland in een zaak waar de betrokkene (niet de verzoeker) ook het voorwerp uitmaakte van een verzoek tot uitlevering en de procureur-generaal van de Russische federatie waarborgen aan de verwerende partij had gezonden. De overwegingen van de Raad in verband met een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en de gegeven diplomatieke waarborgen bevestigen de juistheid van de overwegingen van het bestreden besluit en de getrokken conclusie.

Tenslotte betoogt de verwerende partij dat de verzoeker ten onrechte stelt dat er in het bestreden besluit niet wordt ingegaan op de redenen waarom hij precies wordt uitgeleverd en hij uitgaat van een onvolledig begrip van het bestreden besluit. Uit de beschrijving van de feiten blijkt dat de feiten die een

misdrijf naar gemeen recht kunnen uitmaken, voldoende zijn omschreven om zich daarvan een goed oordeel te kunnen vormen.

4.3. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte beweert dat er geen concrete feiten zijn aangevoerd waaruit blijkt dat zijn fundamentele rechten dreigen geschonden te worden. Hij verwijst in dit opzicht naar het feit dat hij een Tsjetsjeens verzetstrijder is en hij en zijn familie werden vervolgd en bedreigd, naar het feit dat door de Russische autoriteiten “geprefabriceerde” gerechtelijke dossiers worden aangewend om politieke dissidenten uitgeleverd te krijgen, bevestigd door de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken Van Ackere, de Commissaris-generaal Vandenbulck en het E.C.R.E. en tenslotte naar het verzoekschrift ingediend door Imran Ezheez bij het EHRM op grond van artikel 39.

Verder stelt de verzoeker dat het niet is omdat het asiel geweigerd is dat automatisch de uitlevering moet worden toegestaan. De Commissaris-generaal heeft zich beperkt tot de vaststelling dat de verklaringen van de verzoeker ongeloofwaardig zijn, maar heeft niet onderzocht of er concreet gevaar is, terwijl de toestand op het vlak van de mensenrechten geenszins verbeterd is.

De verzoeker betoogt dat beloften van een overheid geen afdoende garanties bieden en dat in ieder geval uit “talloze” rapporten blijkt dat de Russische president zijn belofte niet kan waarmaken. Bovendien heeft de verwerende partij ook stukken voorgelegd die geen betrekking hebben op de periode tijdens de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog, maar op de actuele situatie, waaronder drie uitleveringsbeslissingen.

Het antwoord van de verwerende partij op het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling is dan weer niet afdoende en steunt op onjuiste gegevens. De klachtenregen van schendingen van mensenrechten wordt niet onderzocht. Zo erkennen zelfs de Russische afgevaardigden van de Raad van Europa de straffeloosheid en de systematische schendingen van mensenrechten in Tsjetsjenië en weigert Human Rights Watch nog samen te werken met de Procureur en de officiële onderzoekscommissie.

De verzoeker stelt verder dat diplomatieke garanties de verwerende partij er niet van ontslaan na te gaan of deze garanties bij de praktische uitwerking voor de bescherming van de verdachte tegen onmenselijke behandeling volstaan. Het gewicht dat kan worden gegeven aan de garanties hangt af van de omstandigheden, in elk geval afzonderlijk. Uit verslagen van Dick Marty en Lord Dade, in opdracht van de Raad van Europa, blijkt dat Rusland geen garanties kan geven gezien hun “stroman”, president Khadriov, aldaar een volledig eigen repressie voert. Bovendien moeten volgens internationaal humanitair recht diplomatieke waarborgen elk risico wegnemen op schending van mensenrechten.

Wat betreft de redenen voor zijn gevangenneming wenst de verzoeker te verwijzen naar de verklaring van de daderes waarin ze toegeeft een valse beschuldiging te hebben gericht tegen de verzoeker. Hij stelt dat de verwerende partij niet de moeite neemt Rusland hiermee te confronteren, evenmin als met het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling.

Tot slot bekritiseert de verzoeker de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 april 2011 in een andere zaak.

4.4. De tussenkomen partij sluit zich aan bij het door de verzoeker aangevoerde eerste middel en tracht voorafgaandelijk aan de hand van diverse stukken uit het administratief dossier aan te tonen dat de rechtbank van de regio Nadteretchnoye het vooronderzoek heeft geleid en dat de verzoeker dus berecht zal worden in Tsjetsjenië.

Verder stelt zij in het algemeen dat Amnesty International zowel principiële als praktische bezwaren heeft tegen diplomatieke waarborgen tegen foltering en andere vormen van mishandeling. Het principiële bezwaar is gebaseerd op de vaststelling dat zij het absolute verbod op foltering en andere vormen van mishandeling en het bindende instrumentarium om dit verbod te handhaven, ondermijnen. Diplomatieke waarborgen omzeilen het non refoulement principe. Praktische bezwaren komen voort uit de dynamiek die eigen is aan foltering en de moeilijkheid om deze te detecteren, de praktische grenzen van de a posteriori controle, het gebrek aan onafhankelijke controleorganen en het gebrek

aan incentief voor de uitleverende staat om deze a posteriori controle effectief en adequaat uit te voeren.

Wat betreft de bespreking van de middelen is de tussenkomende partij van mening dat over de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM nog een “diepgaande en gedetailleerde” discussie kan worden gevoerd aangezien een schending van artikel 3 van het EVRM door de Raad van State zelfs ambtshalve kan en moet worden aangevoerd.

Zij stelt dat de diplomatieke waarborgen de toets van artikel 3 van het EVRM niet doorstaan. Zij zal deze eerstens evalueren in het licht van het arrest van het EHRM van 21 januari 2011 inzake M.S.S. tegen België en vervolgens in het licht van het arrest van 14 september 2010 inzake Chentiev en Ibragimov tegen Slovakije.

Wat betreft het arrest M.S.S., is het meest essentiële uit paragraaf 387 dat de verwerende partij “aandachtig en rigoureuus” moet onderzoeken of een uitlevering geen behandeling kan opleveren strijdig met artikel 3 van het EVRM, hetgeen de administratie van de verwerende partij volgens de tussenkomende partij inderdaad heeft gedaan en hierbij geoordeeld heeft dat bijkomende diplomatieke waarborgen nodig zijn, waarvan de belangrijkste garantie dat de verzoeker niet zal berecht worden in Tsjetsjenië, niet werd gegeven.

De minister van Justitie heeft in een brief van 24 november 2010 vijf bijkomende waarborgen aan de Russische overheden gevraagd en hierop onmiddellijk antwoord gekregen. Aan de eerste gevraagde voorwaarde, namelijk dat de doodstraf niet zal worden toegepast, werd “min of meer” voldaan alhoewel er niet werd verwezen naar het moratorium van het Russische Grondwettelijk Hof. De diplomatieke waarborg voldoet ook aan de vierde voorwaarde dat het Belgisch consulaire personeel “post-extradition assessment” mag uitvoeren. Aan de derde voorwaarde dat de gevangenis waar de verzoeker zal worden opgesloten moet voldoen aan de “CPT regulations”, is niet voldaan aangezien hier geen expliciete verwijzing naar wordt gemaakt. De tussenkomende partij verwijst in dit kader ook naar een persbericht van het “CPT” van 2007 waarin deze gewag maakt van een zeer slechte situatie in de deelrepubliek Tsjetsjenië waar onrechtmatige detenties,

slechte behandeling van gevangenen, niet daadwerkelijk onderzoek “schering en inslag” zijn. Volgens de tussenkomende partij voldoet de diplomatieke waarborg ook niet aan de tweede waarborg dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM zullen worden gerespecteerd en zij verwijst hierbij naar een aantal arresten van het EHRM. Tot slot werd er volgens de tussenkomende partij “manifest” niet voldaan aan de vijfde bijkomende voorwaarde om te voorzien in een diplomatieke waarborg dat de verzoeker niet zal berecht worden in de deelrepublieken Tsjetsjenië of Dagestan terwijl de mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië ronduit slecht is hetgeen zeer overtuigend werd aangetoond door de verzoeker. Bovendien wordt er aan Amnesty International veelvuldig gerapporteerd over “grove en systematische” mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en in de wijdere Noordelijke Kaukasus. De tussenkomende partij besluit dat de in casu gegeven garanties manifest “niet voldoen aan de strenge onderzoeksstandaard als geformuleerd in het arrest M.S.S./België”.

Vervolgens wat betreft de toetsing aan het arrest Chentiev en Ibragimov tegen Slovakije, stelt de tussenkomende partij dat de vijf gevraagde bijkomende diplomatieke waarborgen rechtstreeks werden afgeleid uit dit arrest en dat uit de hogergenoemde bespreking blijkt dat deze standaard niet werd gehaald. Nergens valt in de bestreden beslissing te lezen waarom de diplomatieke waarborgen niet gegeven werden en waarom in die omstandigheid toch werd overgegaan tot uitlevering.

Tot slot maakt de tussenkomende partij ook melding van het recente en “belangrijke” arrest van 17 januari 2012 in de zaak van Othman tegen het Verenigd Koninkrijk waaruit blijkt dat het EHRM de lat hoger legt wat betreft de standaard waaraan diplomatieke waarborgen tegen foltering en mishandeling moeten voldoen. De tussenkomende partij is van mening dat de in casu gegeven waarborgen onmogelijk de “11-punten test” uit voornoemd arrest kunnen doorstaan.

4.5. In hun respectieve laatste memories beperken de verzoeker en de tussenkomende partij zich hoofdzakelijk tot een kritiek op het verslag van het

bevoegde lid van het Auditoraat, zonder iets origineels toe te voegen aan hun eerdere uiteenzettingen.

5. Beoordeling

5.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met artikel 3 van het EVRM en met artikel 2 bis van de uitleveringswet van 15 maart 1874.

5.2. De verzoeker betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing concrete elementen die het bestaan van ernstige risico's op mensenrechtenschendingen en bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM aantonen, negeert. Hij voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad van State oefent te dezen slechts een marginale toetsing uit. Deze vorm van beperkte rechterlijke controle laat hem slechts toe op te treden wanneer over de klaarblijkelijke onjuistheid van het overheidsoptreden geen twijfel bestaat, zonder dat hem kan verweten worden in de plaats van de overheid op te treden. De Raad van State is derhalve in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht slechts bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het komt dus de verzoeker toe aan te tonen dat de minster van Justitie bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van onjuiste gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

5.3. In zijn reeds geciteerde beslissing van 5 april 2011 waarin het EHRM overgaat tot de opschorting van de uitlevering van de verzoeker, verwijst het uitdrukkelijk naar § 387 van het arrest M.S.S. c. Belgique et Grèce van 21 januari 2011.

Deze paragraaf bepaalt, onder meer, dat “le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux ...”.

Uit de jurisprudentie van het EHRM blijkt dat een uitlevering naar een bepaald land een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren (en dus de uitleverende staat verantwoordelijk kan stellen) wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in de aangezochte staat een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Om het bestaan van een gevaar op slechte behandelingen te onderzoeken moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij. Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Wanneer de bronnen waarover het Hof beschikt, een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij in elk geval worden gestaafd door andere bewijselementen. (Bijvoorbeeld: *Soering v. the United Kingdom*, arrest van 7 juli 1989, series A. no.161, §§ 90-91; *Vilvarajah and Others*, arrest van 30 oktober 1991, Series A. no 125, § 102-103; *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, §38; *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, §135; *Saadi v. Italy*, no 37201/06, § 125; *Muslim v. Turkey*, no 53566/99, §70; *Mamatkulov and Askarov v. Turkey*, nos. 46827/99 en 46951/99, § 70).

5.4. De verzoeker en de tussenkomende partij verwijzen naar verschillende bronnen waaruit moet blijken dat, in geval van uitlevering, verzoekers leven in gevaar is en de kans reëel is dat hij zal worden blootgesteld aan foltering. Zo onder meer naar verslagen en rapporten over de situatie in het algemeen in Tsjetsjenië, meer in het bijzonder het verslag van Human Rights Watch van 13 november 2006 en 2 augustus 2011, naar het “public statement” van Amnesty International van 3 augustus 2011 en haar rapport van oktober 2011, naar het document van het “E.C.R.E” van maart 2011 i.v.m. richtlijnen over behandeling van Tsjetsjenen en naar een aantal arresten van het EHRM. Verder

wordt ook verwezen naar verklaringen van een aantal prominente figuren die beweren dat de verzoeker bij uitlevering gevaar loopt in Tsjetsjenië, zoals Vatchagaev Mairbek, voormalig woordvoerder van de Tsjetsjeense president Mashkadov van 1996-2000, Akhmed Zachaev, Ilyas Ackhmadov, voormalig minister van Buitenlandse Zaken van de Tsjetsjeense republiek Icheria, Pax Christi Vlaanderen, Heidi Hautala, voorzitter van het subcomité Human Rights van het Europees Parlement, Dick Marty, voormalig verslaggever van het comité Human Rights van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, vertegenwoordigers van niet-gouvernementele organisaties van de republiek Tsjetsjenië en Frieda Brepoels, lid van het Europees Parlement.

Deze geciteerde documenten en verklaringen tonen zonder de minste twijfel de problematische mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië aan. Uit de bestreden beslissing blijkt al evenzeer dat de minister deze situatie ten volle erkent.

Volledig in de lijn van de rechtspraak van het EHRM overweegt de minister tevens dat dergelijke rapporten niet volstaan om tot de vaststelling van een schending van het EVRM te komen maar dat er ook specifieke, voor de zaak en de betrokken persoon, concrete elementen, noodzakelijk zijn.

Aan de hand van de verklaringen van de hogergenoemde prominente figuren, poogt de verzoeker aan te tonen dat er voor hem wel degelijk een specifiek gevaar bestaat bij zijn uitlevering. Omtrent deze verklaringen dient echter opgemerkt dat het onzeker is of al deze verklaringen aan de minister daadwerkelijk werden overgemaakt. Indien zij hem niet werden overgemaakt kan hem uiteraard niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zijn laatste memorie blijft de verzoeker trouwens meer dan vaag over het feit of deze verklaringen de minister effectief hadden bereikt. Hij beperkt zich tot de verklaringen dat de verzoeker “het recht heeft deze stukken tijdens de vernietigingsprocedure voor te leggen” en dat de minister moet onderzoeken of de verzoeker verzetstrijder was “of er nu stukken waren of niet”. Tevens verwijzen deze geciteerde verklaringen voornamelijk naar de algemene situatie in Tsjetsjenië en naar het feit dat de verzoeker een gevaar loopt aangezien hij ten tijde van de tweede Tsjetsjeense oorlog als commandant tegen het Russische leger heeft gevochten. Nogmaals moet herhaald dat deze verklaringen op zich niet bewijzen,

zoals vereist door het EHRM, dat de verzoeker een specifiek risico loopt op foltering of slechte behandeling bij een eventuele uitlevering. De eenvoudige mogelijkheid op een slechte behandeling, zoals door de opgesomde personen aangegeven, is immers op zich niet voldoende om de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het is ook helemaal niet geloofwaardig dat de verzoeker als commandant in Tsjetsjenië tegen het Russische leger heeft gevochten. In dit verband is het interessant te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 32.296 van 30 september 2009 betreffende het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2009 tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus. In dit arrest wordt, onder meer het volgende overwogen:

“De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag in 2002 – die leidde tot de erkenning van de vluchtelingenstatus-, verklaarde dat hij in zijn land in het najaar van 2001 naar aanleiding van een “zachitska” meegenomen werd naar een Russische basis waar hij mishandeld werd, erin slaagde te ontsnappen, een ander gerichte zoekactie kon ontlopen door zich in de steppe te verbergen en in het voorjaar 2002 via Stavropol naar België kwam.

Tijdens het verhoor bij de gerechtelijke politie van 28 juli 2009 (zie het proces-verbaal, p.12, 20 en 21) maakte verzoeker gewag van moeilijkheden met de Russische politie wegens zijn tewerkstelling in een hoge positie bij de douane in Tsjetsjenië.

Van voormelde beweringen omtrent moeilijkheden in hoofde van zijn hoge functie deed verzoeker afstand tijdens zijn verhoor op 18 augustus 2009 (zie het verhoorblad, p.4).

Tijdens voormeld verhoor dat aan de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus voorafging, duidde verzoeker als reden voor zijn opsporing (zie o.a het verhoorblad, p.3) “Ik weet het niet ...; ik ben wel gevlucht uit filtratiekamp, misschien is het daarom dat ze me zoeken.”.

In zijn verzoekschrift van 14 september 2009 wordt gesteld dat verzoeker ten tijde van de tweede oorlog in Tsjetsjenië “als strijder op de vlucht was voor het Russische leger” (zie p.2) en “als commandant van een rebellengroep die gevochten heeft tijdens de 2de oorlog tegen het Russische leger, gezocht werd door hen ...” (zie p. 10).

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen reden voor het opdissen van een asielrelaas dat grondig verschilt van datgene dat tot de erkenning van de vluchtelingenstatus (zie hoger) leidde.

Zijn beweringen in het verzoekschrift van 14 september 2009 omtrent moeilijkheden wegens zijn leiderschap van rebellen in de 2de oorlog, vinden geen enkele grondslag noch in het dossier dat tot de erkenning van verzoeker leidde, noch vinden deze steun in het verhoor van 18 augustus 2009 (zie hoger).

Deze vaststelling doet zijn geloofwaardigheid teniet zodat aan de uitleg over zijn

leiderschap van rebellen als reden van zijn opgespoord worden, geen geloof kan worden gehecht.”.

Uit de gegevens waarover de Raad van State beschikt, blijkt niet dat de verzoeker tegen dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot cassatie bij de Raad van State heeft ingediend. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat hij inderdaad geen cassatieberoep tegen dit arrest heeft ingediend, maar dat hij daarentegen een nieuwe (vierde) asielprocedure heeft ingediend en reeds tweemaal op interview is geweest bij de Commissaris-generaal. In dit verband is het interessant te verwijzen naar de door de verzoeker zelf ter terechtzitting neergelegde nota van de Commissaris-generaal dd. 18 juli 2012 die deze laatste heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers vierde asielaanvraag en waarin de ongeloofwaardigheid van verzoekers rebellenverhaal (opnieuw) wordt benadrukt.

De overwegingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Commissaris-generaal omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers leiderschap van rebellen in de 2de Tsjetsjeense oorlog dienen te worden bijgetreden, aangezien ook in het kader van voorliggend annulatieberoep de verzoeker geen bewijskrachtige en doorslaggevende gegevens aanbrengt omtrent zijn vermeend leiderschap. De bewering van de verzoeker dat hij thans wordt uitgeleverd omwille van politieke motieven is bijgevolg niet aannemelijk. Een algemene verwijzing naar door de Russische autoriteiten “geprefabriceerde” gerechtelijke dossiers om politieke dissidenten uitgeleverd te krijgen voldoet hiertoe niet. De verzoeker toont ook op deze wijze niet aan dat er voor hem bij een eventuele uitlevering een daadwerkelijk gevaar bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In het licht van hetgeen hierboven wordt gesteld en waaruit blijkt dat het niet aannemelijk is dat de verzoeker een rebellenleider is, stelt de minister van Justitie geheel terecht dat de neergelegde arresten van het EHRM (Shamayev and 12 others v. Georgië and Russia van 14 april 2005 en Chitayev en Chitayev v. Russia van 18 april 2007) niet vergelijkbaar zijn. Eerstgenoemde arresten toonden

weliswaar mensenrechtenschendingen aan, maar de feiten uit deze zaken hielden duidelijk verband met de omstandigheden waarin de tweede Tsjetsjeense oorlog is verlopen. De zaak Ahkmed Zakaev, een prominente Tsjetsjeense vrijheidsstrijder en (latere) politicus die na de Tsjetsjeense oorlog actief was in de vredesonderhandelingen en wiens uitlevering door het Verenigd Koninkrijk werd geweigerd, sluit hierbij enigszins aan volgens de minister, maar zijn achtergrond, activiteiten en vermeende misdrijven zijn in meerdere opzichten niet te vergelijken met die van de voorliggende zaak. Bovendien betreft het een in het Verenigd Koninkrijk erkend asielzoeker.

Tevens verwijst de minister naar een aantal zaken die telkens de uitlevering vanuit EU-lidstaten betrof, nl. Gasayev v. Spain van 17 februari 2009 en Chentiev & Ibragimov v. Slovakia van 14 september 2010 waarin het EHRM de klachten onontvankelijk heeft verklaard, aangezien de door Rusland verstrekte garanties met betrekking tot de naleving van de rechten van de mens, samen met een afdoende evaluatie van ernstige risico's op mensenrechtenschendingen die kunnen bestaan, geen aanleiding geven tot het vaststellen van schendingen in hoofde van de aangezochte staat. Hierbij dient tevens opgemerkt dat het niet duidelijk is waarin de verzoeker een tegenstrijdigheid ziet in de verwijzing naar deze arresten, zoals hij stelt in de ontwikkeling van zijn middel.

Uit het voorgaande blijkt dat de conclusie van de minister van Justitie dat er geen concrete elementen en specifieke redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de opgeëiste persoon een ernstig risico loopt om in de verzoekende staat het voorwerp uit te maken van mensenrechtenschendingen niet kennelijk onredelijk is en dat de minister van Justitie het vereiste diepgaand onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM heeft gevoerd.

5.5. Overeenkomstig de meermaals vermelde beslissing van 5 april 2011 dient volgens het EHRM nagegaan te worden welke het gewicht van de gegeven diplomatieke waarborgen precies is. Het EHRM verwijst in dit verband zelf naar zijn arrest van 14 september 2010 inzake Chentiev & Ibragimov v. Slovakije (n° 21022/08 et n° 51946/08).

De zaken Chentiev en Ibragimov betroffen eveneens uitleveringsverzoeken van de Russische Federatie van personen van Tsjetsjeense etnische origine. Beide personen werden er van verdacht om deelgenomen te hebben, als lid van een georganiseerde groep, aan het doden van twee agenten van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Grozny in juni 2001. In beide zaken had de Russische Federatie bepaalde waarborgen gegeven bij de uitlevering. Op basis van deze waarborgen heeft het EHRM bij arrest van 14 januari 2010 de verzoeken die bij het Hof waren ingediend onontvankelijk verklaard en de opschorting bevolen van de uitgevaardigde voorlopige maatregel (“Rule 39”) die in beide zaken was opgelegd.

Blijkens de in voorliggende zaak opgelegde voorlopige maatregel heeft het EHRM de Raad van State de opdracht gegeven de thans gegeven diplomatieke waarborgen te vergelijken met deze die aan bod kwamen in voornoemd arrest. In zijn schorsingsbeslissing heeft het Hof echter helemaal niet aangenomen dat de gegeven diplomatieke waarborgen in casu niet zouden volstaan, zoals de verzoeker beweert in zijn inleidend verzoekschrift. Om te voldoen aan de eis van het EHRM lijkt het dus voldoende te zijn de gegeven waarborgen te vergelijken met deze gegeven in de zaken Chentiev en Ibragimov en niet zoals door de tussenkomende partij wordt betoogd, met deze die oorspronkelijk werden gevraagd door de minister van Justitie en die op het eerste gezicht uitgebreider ogen, noch met de 11 vereisten die in een recent arrest van het EHRM van 17 januari 2012 (Othman (Abu Qatada) v. Verenigd Koninkrijk, §188 en 189) aan diplomatieke waarborgen worden gesteld.

In de voornoemde zaken Chentiev en Ibragimov werden onder de autoriteit van de Procureur-generaal van de Russische federatie de volgende waarborgen aan de Slovaakse autoriteiten verleend :

- de doodstraf wordt niet toegepast op de verzoekers;
- indien de verzoekers veroordeeld worden, zullen ze hun gevangenisstraf uitzitten in een federale gevangenis waar het EVRM en de Europese Standaard minimum normen voor de behandeling van gevangenen in acht worden genomen;

- de Slovaakse ambassade in Rusland wordt geïnformeerd over de plaats waar de verzoekers worden vastgehouden en de Slovaakse diplomatieke vertegenwoordigers worden in staat gesteld de betrokkenen te bezoeken en te spreken zonder de aanwezigheid van derden;
- de verzoekers zullen de nodige medische verzorging genieten;
- de verzoekers zullen niet vervolgd worden wegens hun politieke mening, ras, godsdienst en nationaliteit.

Het Hof achtte in zijn arrest van 14 januari 2010 de klachten ingediend door de verzoekers onontvankelijk. Zo overwoog het Hof, onder meer, dat het belangrijk was dat de waarborgen afkomstig waren van de diensten van de Procureur-generaal die de activiteiten van alle procureurs van de Russische federatie superviseert. Het Hof was dan ook van oordeel dat er geen substantiële gronden waren om aan te nemen dat de verzoekers, in geval van uitlevering aan Rusland, een reëel en persoonlijk risico lopen op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Wat betreft de voorliggende zaak, bood het Russische parket-generaal blijkens de diplomatieke nota van 29 september 2010 de garantie dat de opgeëiste persoon niet zal worden onderworpen aan de doodstraf, dat de detentie zal plaatsvinden in een instelling die voldoet aan de vereisten van het EVRM, dat gedurende de voorlopige hechtenis en de eventuele strafuitvoering toegang zal worden verleend aan diplomatieke vertegenwoordigers om zonder aanwezigheid van derden de omstandigheden waarin betrokkene verkeert te verifiëren, dat de vervolging van de opgeëiste persoon niet op discriminatoire gronden zal gebeuren, en de waarborg van verzoekers fysieke en psychische integriteit. In het oorspronkelijk uitleveringsverzoek van 31 augustus 2009 maakte het parket-generaal reeds melding van het feit dat betrokkene niet zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en dat hem alle mogelijkheden zullen worden geboden om te worden verdedigd, met inbegrip van de bijstand van advocaten. Bijgevolg dient aangenomen dat de in casu gegeven waarborgen vergelijkbaar zijn met deze gegeven in de zaken Chentiev en Ibragimov.

De omstandigheid dat niet werd voldaan aan de vraag van de Belgische overheden dat de verzoeker zou worden opgesloten in een gevangenis die voldoet aan de “CPT regulations” en de mogelijkheid om de verzoeker niet te berechten in de deelrepubliek Tsjetsjenië of Dagestan, garanties die trouwens ook niet gegeven werden in de zaken Chentiev en Ibragimov, kan er niet toe leiden dat de gegeven waarborgen onvoldoende zouden zijn, aangezien het EHRM zelf de Raad van State ervan verzocht de vergelijking te maken met de waarborgen gegeven in de zaken Chentiev en Ibragimov.

De tussenkommende partij verwijst wel naar het voormelde arrest Othman (Abu Qatada) v. U.K. van 17 januari 2012 om te stellen dat “het EHRM de lat hoger heeft gelegd wat betreft de standaard waaraan diplomatieke waarborgen tegen foltering en mishandeling moeten voldoen” (de zgn. “11-punten” test). Het kan de minister van Justitie echter niet worden aangerekend met dit recent arrest geen rekening te hebben gehouden aangezien zijn beslissing dateert van 8 maart 2011. Het kan hem evenmin aangerekend worden om bij voorbaat geen rekening te hebben gehouden met deze evolutie van de rechtspraak van het EHRM, ook al dient vastgesteld dat deze rechtspraak sinds geruime tijd meer en meer afglijdt in de richting van een steeds maar grotere beperking van de beoordelingsbevoegdheid van de partijen bij het EVRM.

Zowel de verzoeker als de tussenkommende partij beweren weliswaar dat diplomatieke garanties niets voorstellen en zelfs “bezwaar (hebben) tegen diplomatieke waarborgen”.

Uit de hoger vermelde jurisprudentie blijkt echter dat het EHRM diplomatieke waarborgen zoals deze die in casu werden gegeven, voldoende acht om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering en het recht op een eerlijk proces.

5.6. De verzoeker voert verder aan dat de minister van Justitie niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hij het ongunstig advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling niet is gevolgd.

De Kamer van Inbeschuldigingstelling heeft op 8 januari 2010 haar ongunstig advies, ondermeer, als volgt gemotiveerd:

“Het gebrek aan afdoende garanties op het vlak van de mensenrechten zoals het recht op verdediging en het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende straffen en behandelingen, dit gelet op rapporten van mensenrechtenorganisaties over de problematische mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië en de arresten van 12 mei 2005 en 18 april 2007 van het EHRM n.a.v. tegen Rusland ingediende klachten”.

Wat betreft de schending van artikel 6 van het EVRM overweegt de minister van Justitie in zijn beslissing dat “hoewel dit artikel op zich niet op de uitleveringsprocedure van toepassing is (zie hierboven 3.1 en 3.2), een dreigende of voltooide flagrante schending van artikel 6 E.V.R.M. in de verzoekende staat wel een kwestie is die in de besluitvorming over de uitlevering moet worden betrokken”, dat “het EHRM de lat voor dergelijke weigeringsgrond echter hoog (legt)”, dat “het moet gaan om een flagrante schending die daarenboven niet kan worden geredieerd d.m.v. een adequaat verhaal of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM”. Verder wordt overwogen dat “één van de stukken tot staving van het uitleveringsverzoek een ‘resolution’ dd. 10 augustus 2009 is, die als formele onderzoekshandeling een gedeeltelijke schorsing van het strafrechtelijk vooronderzoek inhoudt”, dat “voorafgaandelijk aan deze procedurehandeling op 6 augustus 2009 een nieuwe detentietitel (een beschikking van de rechtbank van Nadterechnyi) ten aanzien van de opgeëiste persoon (werd) uitgevaardigd”, dat “deze procedurehandelingen tot doel (hebben) de verdachte te confronteren met de bewijsmiddelen door hem deze formeel te betekenen”, dat “het stuk trouwens een door de verdachte in te vullen en te ondertekenen ontvangstbewijs (bevat)”, en dat “precies de afwezigheid van de opgeëiste persoon tot op heden de strikte naleving van deze procedurevoorschriften (heeft) verhinderd”. De minister besluit dat “uit deze stukken de grote zorg (blijkt) voor het tegensprekelijk karakter van het strafrechtelijk vooronderzoek dat de tegensprekelijke behandeling van de zaak ten gronde voorafgaat”, dat “het minstens aannemelijk (is) dat ook in de fase van het onderzoek ten gronde, ter zitting, de rechten van verdediging op afdoende wijze gerespecteerd kunnen worden”.

Aangaande het onderzoek naar de mensenrechtenschendingen dient verwezen naar hogergenoemde bespreking waaruit blijkt dat de minister in de mate van het mogelijke rekening heeft gehouden met rapporten en neergelegde verklaringen, de arresten van het EHRM van 14 april 2005 en 18 april 2007 heeft besproken en de gekregen garanties van de Russische overheden heeft onderzocht en getoetst aan de criteria van het EHRM.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de minister van Justitie op afdoende wijze heeft aangegeven waarom hij het ongunstig advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling niet is gevolgd.

5.7. De aangevoerde schending van artikel 2bis van de uitleveringswet van 15 maart 1874, en meer in het bijzonder de kritiek van de verzoeker dat er geen individueel onderzoek naar het vaststellen van het risico op politieke vervolging is gevoerd, wordt hierna besproken.

5.8. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

6. Standpunt van de partijen

6.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 2bis van de uitleveringswet van 15 maart 1874, van artikel 3.2 van het Europees Uitleveringsverdrag en van artikel 6.1 van het EVRM. De verzoeker beweert dat de verwerende partij zich ten onrechte baseert op het specialiteitsbeginsel dat “uiteraard” niet voldoende waarborgen biedt. Volgens hem is het de wettelijke verplichting van de aangezochte staat te onderzoeken of er achter het zogenaamde misdrijf van gemeen recht waarvoor hij wordt uitgeleverd geen andere bedoeling schuil gaat. De minister heeft in casu nooit onderzocht of de verzoeker werd gezocht wegens zijn verleden en alle stukken die in zijn voordeel spraken genegeerd of tegen hem uitgelegd. Zo verwijst hij naar een uitspraak van de minister van Buitenlandse Zaken, van de Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen en van professor Malfliet, specialist Oost-Europa, waaruit zou blijken dat er wordt overgegaan tot valse beschuldigingen. Ook het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling waarin gesteld wordt dat het uitleveringsverzoek elke coherentie mist, wordt door de verwerende partij als zijnde in het voordeel van de verzoeker ter zijde geschoven.

6.2. De verwerende partij verwijst in haar memorie van antwoord vooreerst naar haar antwoord op het eerste middel en naar de overwegingen in het geciteerde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat het EHRM besluit op grond van de diplomatieke waarborgen dat er geen bewijs wordt geleverd dat de uitlevering aanleiding zal geven tot een toestand van schending van fundamentele mensenrechten. Voorts stelt zij dat het bestreden besluit, in verband met het specialiteitsbeginsel in concreto is gemotiveerd en hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het administratief dossier heeft onderzocht. De verwerende partij merkt tevens op dat de verzoeker de miskenning van de motiveringsplicht niet heeft aangevoerd, maar zich heeft beperkt tot de bewering dat er sprake zou zijn van een politieke vervolging. Concrete elementen die daarop zouden moeten wijzen, zijn niet terug te vinden in bewijskrachtige en objectieve verslagen en brieven in het administratief dossier of dossier van de verzoeker.

De kritiek die werd geleverd door de Kamer van Inbeschuldigingstelling werd onderzocht en niet meer weerhouden na uitvoerige toetsing van deze kritiek aan het dossier.

Tenslotte komt het volgens de verwerende partij aan een aangezochte staat niet toe om in het kader van een verzoek tot uitlevering een onderzoek te voeren naar de schuld of onschuld van de betrokkene. Door de minister werd wel onderzocht of de feiten onsamenhangend werden voorgesteld. Uit de beschrijving van de feiten in het bestreden besluit blijkt dat de feiten die een misdrijf naar gemeen recht kunnen uitmaken voldoende zijn omschreven om zich daarvan een goed oordeel te kunnen vormen.

6.3. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat de aangezochte staat ook dient te onderzoeken of achter het misdrijf waarvoor de uitlevering wordt gevraagd geen discriminatoire bedoelingen schuil gaan aangezien het immers perfect mogelijk is om én het specialiteitsbeginsel toe te passen én te discrimineren.

Verder betoogt de verzoeker dat een onderzoek van het administratief dossier niet voldoende is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij “totaal geen rekening” hield met zijn overtuigingsstukken. Het administratief dossier bevat enkel stukken afkomstig van Rusland en geen stukken waaruit blijkt dat de verwerende partij de waarachtigheid van het uitleveringsverzoek heeft onderzocht. De zuivere bewering dat Rusland het specialiteitsbeginsel toepast, biedt geen enkele garantie aangezien deze volstrekt vrijblijvend en niet sanctioneerbaar is.

Tot slot verwijst de verzoeker naar een verklaring van de mededaderes waaruit afdoende blijkt dat een fictieve beschuldiging wordt gebruikt om hem te kunnen laten overkomen naar Tsjetsjenië.

6.4. De tussenkomende partij sluit zich aan bij de bespreking van de verzoeker.

6.5. In zijn laatste memorie beperkt de verzoeker zich hoofdzakelijk tot een kritiek op het verslag van het bevoegde lid van het Auditoraat, zonder iets origineels toe te voegen aan zijn eerdere uiteenzetting.

7. Beoordeling

7.1. Artikel 2bis van de uitleveringswet van 15 maart 1874 en artikel 3.2 van het Europees Uitleveringsverdrag bepalen dat uitlevering niet kan worden toegestaan wanneer er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het verzoek is gedaan met de bedoeling een persoon te vervolgen of te bestraffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid, dan wel dat de

positie van de betrokkene om één van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed.

7.2. De verzoeker beweert dat hij, onder het mom van een misdrijf van gemeen recht, wordt uitgeleverd omwille van zijn politiek verzet. Hij meent dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het specialiteitsbeginsel, maar de waarachtigheid van het uitleveringsverzoek had dienen te onderzoeken en niet enkel kon verwijzen naar de versie van de verzoekende staat Rusland.

7.3. Vooreerst dient verwezen naar de beoordeling van het eerste middel waaruit is gebleken dat het niet in het minst geloofwaardig is dat de verzoeker als leider van de rebellen actief was tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog.

De minister van Justitie overweegt in het bestreden besluit, naast een verwijzing naar de asielprocedures, dat het feitenrelaas, zoals dit uit het uitleveringsverzoek en de stukken tot staving van het uitleveringsverzoek blijkt, afdoende coherent voorkomt en dat het verband tussen de gepleegde feiten en de opgeëiste persoon eveneens afdoende duidelijk is, dat het door de verzoekende staat verstrekt feitenrelaas toelaat de feiten in de tijd en de ruimte te situeren, hun strafbaarheid na te gaan met het oog op de beoordeling van de dubbele strafbaarheid en de dubbele vervolgbaarheid. Hij onderzoekt ook de twee stukken van de verzoeker waaruit zou blijken dat hij niet eens voor de feiten waarvoor hij wordt uitgeleverd, kan verantwoordelijk geacht worden, meer in het bijzonder de brief van meester Bekaert van 3 februari 2011 en de brief van Pax Christi Vlaanderen VZW van 1 maart 2011 en weerlegt deze afdoende. De verzoeker toont helemaal niet aan dat de minister in het bezit was van een verklaring van de daderes, die overigens dateert van 25 maart 2011, zodat het hem niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker echter dat “deze brief bewijst dat verweerder niet met kennis van zaken heeft beslist” en dat “de brief bewijst dat de beslissing steunt op foute gegevens”. Deze beweringen worden echter niet in het minst onderbouwd.

De minister verwijst naar het specialiteitsbeginsel en stelt dat de vervolging zich niet kan uitstrekken tot andere strafbare feiten dan deze waarvoor de uitlevering uitdrukkelijk is toestaan en die mutatis mutandis voordien uitdrukkelijk in het uitleveringsverzoek zijn opgenomen. Hij stelt dat indien de opgeëiste persoon een lokaal commandant is geweest van het verzet ten tijde van de tweede Tsjetsjeense oorlog en hij om die reden onderworpen zou worden aan schending van met name artikel 3 en 6 EVRM, het op grond van alle beschikbare elementen (bedoeld worden de gegevens uit het administratief dossier) niet aannemelijk is dat de opgeëiste persoon omwille van dat verleden wordt “gezocht”. Dat verleden valt volledig buiten het welomschreven bestek van het uitleveringsverzoek en de uitleveringsprocedure die naar aanleiding daarvan plaatsvindt.

7.4. Uit het voorgaande blijkt dat de minister een individueel onderzoek heeft uitgevoerd en de waarachtigheid van het uitleveringsverzoek heeft onderzocht, zich hierbij steunend op stukken afkomstig van de Russische overheden en op stukken afkomstig van de verzoeker zelf. Hij heeft zich hierbij niet beperkt tot een loutere verwijzing naar het specialiteitsbeginsel.

De verzoeker toont de schending van artikel 2bis van de uitleveringswet van 15 maart 1874 en van artikel 3.2 van het Europees Uitleveringsverdrag niet aan.

7.5. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

8. Standpunt van de partijen

8.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met de artikelen 3 en 6.1 van het EVRM, artikel 5.3 van de uitleveringswet van 15 maart 1874 (bedoeld wordt

van het EVRM) en van het beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk de redelijke termijn.

De verzoeker betoogt dat de verwerende partij het beginsel van de redelijke termijn heeft geschonden doordat het uitleveringsverzoek werd overgemaakt aan de minister op 19 oktober 2009 en pas op 8 maart 2011 een beslissing werd genomen. De omstandigheid dat de verzoeker wegens andere feiten in de gevangenis verbleef tot januari 2011 is geen excuus om 18 maanden te wachten om een beslissing te nemen. Bovendien betekent de redelijke termijn niet dat de verdachte daarenboven ook in onmenselijke omstandigheden moet leven.

De uitleveringswet van 15 maart 1874 voorziet geen regels omtrent vrijheidsberoving na het exequatur precies omdat de wetgever er van uitging dat de minister dadelijk en onverwijld een beslissing zou nemen. Zoals door Frieda Brepoels, lid van het Europees Parlement, is opgemerkt is het uitblijven van een beslissing “een aanfluiting van het recht op leven en menselijke waardigheid”.

Artikel 6.1 van het EVRM is in casu van toepassing aangezien het proces van de verzoeker in Rusland, door het feit dat de verwerende partij twee jaar draalt om een beslissing te nemen, is vertraagd.

Verder is de behandeling van het verzoek door de minister een vorm van berechting in de zin van artikel 5.3 van het EVRM aangezien de vrijheidsberoving kadert in deze berechting.

Tot slot betoogt de verzoeker dat het EHRM in randnummer 263 van het arrest M.S.S /België en Griekenland helemaal niet gesteld heeft dat het in het ongewisse laten van de verdachte moet samengaan met onmenselijke leefomstandigheden.

8.2. De verwerende partij antwoordt hierop dat de eventuele schending van het beginsel van de redelijke termijn alleen en slechts beoordeeld wordt voor de Russische strafrechter. De uitlevering is een vorm van samenwerking in strafzaken tussen staten zonder dat de ene staat zich over de andere staat kan uitspreken over de opportuniteit van strafvervolging, de

wenselijkheid van seponering, de schuldvraag en de strafmaat, zonder daarbij de soevereniteit van deze staat te schenden.

Verder stelt de verwerende partij dat de verzoeker tot januari 2011 door het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge in hechtenis was, hij sedert dan slechts in uitleveringsdetentie was en hij later onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld.

Artikel 3 van het EVRM wordt ook niet geschonden doordat de verzoeker in de gevangenis niet wist of hij al dan niet aan Rusland zou worden uitgeleverd.

Tot slot stelt de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat het dossier van de verzoeker geen eenvoudige zaak was en daarom zorgvuldig diende te worden onderzocht. De verwerende partij merkt tevens op dat ook de eigen daden en handelingen van de verzoeker mee in overweging moeten worden genomen om de redelijke termijn te beoordelen.

8.3. De verzoeker repliceert dat de verwerende partij geen enkel bewijs levert dat zij 17 maanden nodig had om dit dossier af te werken. De omstandigheid dat er nog geen sprake zou zijn van vervolging, verandert hier niets aan aangezien de burger recht heeft op een beslissing binnen een redelijke termijn. Voor de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM is geen ondervraging, geen vervolging of proces vereist, maar begint de redelijke termijn te lopen zodra het openbaar ministerie het onderzoek heeft opgestart. De administratieve beslissing tot uitlevering maakt een wezenlijk onderdeel uit van het gerechtelijk onderzoek tegen de verzoeker zodat artikel 6 van toepassing is.

Anders dan de verwerende partij beweert, is de Russische strafrechtbank niet bevoegd om de nietigheid van het uitleveringsbesluit wegens overschrijding van de redelijke termijn door de Belgische minister van justitie uit te spreken. De Raad van State dient dit na te gaan.

De omstandigheid dat er een gevangenisstraf is opgelegd door de correctionele rechtbank doet niet terzake aangezien geen enkele wet of verdrag de termijn voor de uitleveringsbeslissing schorst ingeval van gevangenisstraf.

Tenslotte betoogt de verzoeker dat het absurd is te beweren dat hij de zaak zou vertraagd hebben door niet in te stemmen met vrijwillige uitlevering aangezien dit zou neerkomen op zelfincriminatie in strijd met artikel 14 IVBPR. Bovendien zegt de verwerende partij niet welke procedures in het kader van zijn aanhouding zijn gevoerd en in welke mate zij de beslissing hebben vertraagd.

Wat betreft het arrest M.S.S/ België en Griekenland, betoogt de verzoeker dat nergens in dit arrest te vinden is dat onmenselijke omstandigheden een *conditio sine qua non* zijn om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te klagen.

8.4. De tussenkomenende partij verwijst naar de bespreking van het middel door de verzoeker.

8.5. In zijn laatste memorie beperkt de verzoeker zich hoofdzakelijk tot een kritiek op het verslag van het bevoegde lid van het Auditoraat, zonder iets origineels toe te voegen aan zijn eerdere uiteenzetting.

9. Beoordeling

9.1. De verzoeker stelt terecht dat de uitleveringswet van 15 maart 1874 geen termijn bevat waarbinnen de beslissing tot uitlevering dient te worden genomen. Bijgevolg geldt het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat binnen een redelijke termijn uitspraak moet worden gedaan door het bestuur, zoals ook gewaarborgd door artikel 6.1 van het ERVM.

Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient uiteraard rekening gehouden met de concrete gegevens van de zaak, zoals de complexiteit ervan. Uit het gehele administratief dossier alsook uit de bestreden beslissing zelf blijkt genoegzaam dat de minister van Justitie de zaak na het ongunstig advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling grondig heeft onderzocht met de nadruk op een grondig onderzoek van de toestand van de mensenrechten in Rusland, van de

jurisprudentie van het EHRM terzake, en hij, via diplomatieke weg, juridische garanties aan Rusland heeft gevraagd.

Aldus wordt de lengte van de termijn verlopen tussen het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling (12 januari 2010) en het bestreden besluit (8 maart 2011) gerelativeerd.

Verder legt artikel 5.3 van het EVRM (In de hoofding van dit middel verwijst de verzoeker, zoals reeds gezegd, verkeerdelijk naar artikel 5.3 van de uitleveringwet van 15 maart 1874) volgens de verzoeker de minister op om binnen een redelijke termijn uitspraak te doen over de uitleveringsbeslissing. Artikel 5.3 van het EVRM bepaalt dat eenieder die gearresteerd is of die gevangen wordt gehouden, onmiddellijk voor een rechter moet worden geleid of voor een andere autoriteit die door de wet bevoegd is verklaard om rechterlijke macht uit te oefenen en het recht heeft om binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. Uit deze bepaling kan niet afgeleid worden dat de minister binnen een redelijke termijn de uitleveringsbeslissing moet nemen. Bovendien doet de verzoeker niet langer blijken van een belang om de schending van dit artikel in verband met zijn vrijheidsberoving in te roepen, aangezien hij inmiddels in vrijheid is gesteld.

9.2. Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt dat het in het ongewisse blijven omtrent een eventuele uitlevering niet volstaat om de schending van deze bepaling aan te tonen, maar dat de gehele context moet worden bekeken. Dit blijkt uit het arrest van het EHRM van 21 januari 2011 in de zaak M.S.S.c. België en Griekenland waarin het Hof tot de schending van artikel 3 van het EVRM heeft besloten op grond van een combinatie van verschillende omstandigheden, waaronder de slechte levensomstandigheden van de asielzoeker in samenhang met de aanslepende onzekerheid en gebrek aan perspectief om zijn situatie te zien verbeteren. (§ 263). Er kan niet worden aangenomen dat de Raad van State uit dit arrest een verkeerde conclusie heeft getrokken in de schorsingsprocedure, zoals de verzoeker beweert in zijn inleidend verzoekschrift.

9.3. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 januari 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen